

НАТАЛІЯ ДМИТРІВНА ВИСІЧ
(21.08.1951 – 22.06.2013)

Жінка, якій підкорився такий музичний інструмент, як орган, схожа на Франсуазу Саган – французьку письменницю, драматурга.

Наталія Висіч завжди говорила про орган з захопленням, що було зрозуміло, що це її «любов», без якої вона не може жити.

Будучи маленькою дівчинкою, проходячи повз костел, вона почула звуки органу, який її дуже зацікавив. Закінчивши Мукачівську музичну школу по класу фортепіано у класі Людмили Шапран, вона вступає до Ужгородського музичного училища. В училищі на той час єдиним викладачем з органу, якого дуже цікавив цей інструмент був Степан Мартон. В той час в навчальному плані не було програми по класу органа, тому Мартон зробив неофіційний факультатив. Саме зустріч з Степаном Мартоном – Закарпатським композитором, заслуженим діячем мистецтв України і стала однією з найбільш визначних у житті Наталії Висіч.

В цей час в музичному училищі по класу фортепіано Наталія вчилася у провідного викладача Маріанни Степанівни Валковської.

В 1970 році Наталія поступає до Київської державної консерваторії, де займалась по фортепіано в класі професора А.М. Снегірьова, та по органу в класі професора А.Н. Котляревського. В цей час, коли Наталія поступила в консерваторію, в ній побудували два органи і був оголошений набір в органний клас, Наталія пише заяву на дві спеціальності. Вона була одною з перших і найкращих студентів, які завершили навчання в консерваторії.

Після навчання Наталія Висіч була направлена на роботу у місто Черкаси. Згодом вона продовжила вдосконалення по органу в аспірантурі при Київській консерваторії, та на стажуванні при Московській консерваторії (1984 р., керівник – професор Л.Ройзман).

У 1974 році в Закарпатській обласній філармонії побудували орган і вже в 1978 році керівництво області запросило Наталію на роботу солісткою – органісткою філармонії, де вона працювала до останнього дня свого життя.

Працюючи в обласній філармонії, вона об'їздила з концертами практично всю Україну, Росію, Прибалтику, Середню Азію, країни центральної та Східної Європи, неодноразово була дипломанткою та лауреаткою республіканських та міжнародних конкурсів в Польщі, Словаччині, Німеччині, Франції. За час своєї кар'єри вона успішно співпрацювала з видатними органістами та диригентами сучасності, зокрема: Б. Руденко,

О. Басистюк, Б. Которовичем, П. Полухіним, Г.Вазіним, Р. Коффманом та іншими. На обласній сцені Наталія Дмитрівна часто виступала з симфонічним, камерним, духовим оркестрами філармонії та кращими вокалістами і інструменталістами краю.

Поряд з виконавською діяльністю Наталія Висіч з великим натхненням передавала таємниці свого ремесла молодому поколінню. Так, у 1985 році за ініціативою директора музичної школи ім. П.І.Чайковського №1 Яна Шляхти відкривається перший в Україні клас органу.

З 1998 року поновлюється клас органа в музичній школі, це перший професійний органний клас, де діти так рано можуть опанувати такий не легкий музичний інструмент. З 2006 року завдяки співпраці з дирекцією Ужгородського державного училища ім. Д.Є.Задора Світланою Стегней вдалося відновити органний клас.

Під час роботи в школі Наталія Дмитрівна з своїми найкращими учнями класу давала багато концертів в обласній філармонії, відвідала з концертами, як Закарпатські костели, так і м. Київ, та м. Будапешт (Угорщина). В її класі навчалися: Антон Дегтярьов, Олеся Гайдук, Тетяна Тіщенко, Катерина Ісак-Гажо, Ольга Чундак, які після навчання в музичній школі, продовжили навчання і в музичному училищі в класі органа. Під час навчання неодноразово ставали лауреатами Міжнародних та Всеукраїнських конкурсів.

В 2008 році Наталія Дмитрівна започатковує молодіжний органний фестиваль, який здобув широкий резонанс, авторитет та популярність не тільки в Україні, а і за кордоном. Фестиваль надалі щорічно проводиться в стінах філармонії. З 2015 року фестивалю присвоюється ім'я Наталії Висіч.

Продовжують справу Наталії Висіч її найкращі учні, Катерина Ісак – Гажо, викладає клас органу в музичній школі ім. П.І.Чайковського №1, та є солісткою – органісткою Закарпатської обласної філармонії, а Ольга Чундак продовжує її справу в теперішньому Ужгородському фаховому музичному коледжі ім. Д.Є. Задора. Наталія Дмитрівна була не лише чудовим викладачем, хорошою мамою, а людиною з великої літери. Навіть після тривалих концертів вона ніколи не виглядала втомленою, а навпаки – щасливою. Наталія завжди посміхалася слухачеві, вона була повністю віддана музиці. При виступах це звичайно відчувалося у виконанні творів, її високий інтелект, та незвичайний талант. Вона була унікальною в багатьох розуміннях і, без сумніву, великою в межах маленького Закарпаття. Держава високо оцінила вклад Наталії Висіч у розвитку культури в суспільстві нагородивши її почесним званням «Заслужена артистка України» та у 2013 році відзнакою «Жінка III тисячоліття».

Її життя обірвалося у розквіті професійної майстерності та життєвого досвіду, духовних і фізичних сил. Проте, яскравий слід у культурі Закарпаття та України загалом Наталія Висіч залишила назавжди.